

Arrest

nr. 190 388 van 2 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2009 wordt mevrouw S.S. gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. Op 3 juli 2013 legt de verzoekende partij een aankomstverklaring af te Antwerpen. De verzoekende wordt toegelaten tot een verblijf tot 30 augustus 2013.

1.3. Op 16 september 2013 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw S.S. en vraagt in België om een erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. Het huwelijk werd geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand.

1.4. Op 4 november 2014 legt de verzoekende partij een aankomstverklaring af te Zwijndrecht. De verzoekende partij wordt toegelaten tot een verblijf tot 31 januari 2015.

1.5. Op 5 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor toelating tot verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.6. De verzoekende partij wordt gemachtigd tot verblijf en in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 7 juli 2016.

1.7. Op 30 juni 2016 vraagt de gemeente in naam van de verzoekende partij om een verlenging van haar verblijfskaart en legt drie loonfiches op naam van de referentiepersoon, mevrouw S.S., voor.

1.8. Op 4 juli 2016 wordt de verzoekende partij uitgenodigd in het kader van een onderzoek naar haar dossier en in het bijzonder op grond van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alle nuttige documenten over te maken.

1.9. Op 11 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, d vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1 §, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

De A-kaart van betrokkene vervalt op 07.07.2016. 30.06.2016 vraagt de gemeente in naam van betrokkene een verlenging van zijn verblijfskaart en legt onder andere volgende stuk voor: drie loonfiches op basis van art 60 OCMW (januari, februari en maart 2016) referentiepersoon. Daarnaast zijn geen andere stukken overgemaakt wat de inkomsten zijn, ook zijn geen sollicitaties over gemaakt. Volgens art. 10 §5 wordt bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen rekening gehouden met :

10 wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

De inkomsten van betrokken persoon zijn maar overgemaakt voor drie maand. Een tewerkstelling onder art. 60 OCMW is ook een vorm van bijstand, en kan in principe niet in overweging genomen worden. Daarnaast werden geen stukken overgemaakt dat men actief zoekt naar werk, moesten zij werkloosheidsuitkering intussen genieten.
In Dolsis zijn ook verdere gegevens terug te vinden na maart 2016.

Betrokkene ondertekende op 06.07.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele/sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

**2 sollicitatiebrieven De Vogelmarkt (12.04.2016) en Vers Foodbaar (10.06.2016) gericht aan betrokkene De antwoorden op deze brief zijn beide negatief en in identiek zelfde verwoording geschreven, Deze antwoorden zijn bovendien niet geschreven in correct Nederlands. Rederlijkwijs kan uitgegaan worden dat deze identieke antwoorden in zelfde lettertype niet van de zaakvoerders geschreven zullen zijn. De handtekening onderaan kan eventueel wel van deze zaakvoerders zijn, indien niet, is hier sprake van schriftvervalsing!*

**arbeidskaart van betrokkene afgeleverd op 20.07.2016 Betrokkene kan gerust gaan werken, want hij beschikt over een arbeidskaart*

** Afspraak bij Atlas - integratie en inburgering Antwerpen over intake basiseducatie op 29.08.2016 Deze afspraak ligt na het opstellen van het document om stukken over te maken van integratie en zegt niets concreets, intussen staat betrokkene al in V.R. sinds 20.01.2015 (bijlage 15 bis opgesteld op 05.01.2015)*

** Inschrijvingsbewijs VDAB attest referentiepersoon afgeleverd op 09.06.2016 en ingeschreven als 'Ik ben werkloos' vanaf 14.03.2016: naast werken onder art. 60 OCMW en voordien leefloon (inkomsten bij binnenkomst vorig jaar), is in Dolsis geen werk terug te vinden tot in 2012*

**Attest van tewerkstelling OCMW Zwijndrecht onder art 60 van referentiepersoon van 03.03.2015 t.e.m. 13.03.2016 Zie voorgaande, bovendien is een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van sociale bijstand betreft, zoals voorzien in de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

** 1 job voorstel voor schoonmaker-ster Beveren 4u50/veek geraadpleegd op 27.06.2016 Dit gaat over een jobvoorstel op basis van het vooropgesteld profiel, automatisch verzonden. Dit betreft dus geen sollicitatie.*

Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 20.01.2015), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan. Betrokkene en referentiepersoon zijn recent getrouwd (16.09.2013).

De vervoegde vreemdeling en betrokkene doen geen enkele inspanning om actief werk te zoeken. Referentiepersoon heeft al een onbeperkt verblijf sinds 2009, en is al jaren in België (sinds 2000). Het feit dat meneer hier een echtgenote en twee kinderen heeft, is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het verblijfsrecht.

Bij de initiele aanvraag genoot de referentiepersoon leefloon en daarna heeft zij een vorm van sociale bijstand genoten via de tewerkstelling op basis van art. 60 OCMW. De vervoegde vreemdeling ligt geen enkele vorm van inkomsten voor vanaf maart 2016. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Indien zij zou werkloosheidsuitkering ontvangen, zou zij actief moeten zoeken naar werk. In Dolsis zijn alvast geen gegevens terug te vinden dat één van beiden zou gewerkt hebben sinds midden maart 2016. Intussen is de referentiepersoon bevallen op 12.12.2016. hier zijn ook geen stukken voorgelegd dat dit zou verhinderd hebben om toch ten minste in eerste en tweede trimester te zoeken naar werk. Referentiepersonen heeft geen enkel stuk voorgelegd dat bewijst actief te zoeken naar werk.

Betrokkene heeft twee antwoorden op sollicitatiebrieven voorgelegd die identiek dezelfde zijn, en dit niet in correct Nederlands. Er staat onderaan de brief ook de naam van de zaakvoerders op met handtekening. Dit kan niet aanzien worden als actief zoeken naar werk over een periode van jaar. Bovendien geeft dit de indruk dat op een bedriegelijke manier betrokkene omgaat met de voorwaarden gesteld aan art. 10. Nergens zijn echte vacatures overgemaakt waar daadwerkelijk op gesolliciteerd werd.

Indien betrokkene en de echtgenote er tijdens zijn afwezigheid voor zorgen dat er aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, kan meneer na 90 dagen op 180 dagen terugkeren uit Servie en een aanvraag indienen in België en heeft hij het recht om zijn gezin opnieuw te vervoegen.

Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen kunnen zowel meegaan met de vader of in België bij de moeder blijven. Er bestaan daarenboven diverse mogelijkheden tot kinderopvang in België. Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. Bovendien is betrokkene hier pas recent, en hebben zij al jaren gescheid van elkaar geleefd en hebben daar toen ook een oplossing voor gevonden. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere,...) die de permanente aanwezigheid van de vader vereisen.

Tevens kan mevrouw en de kindjes, visumvrij reizen naar Servië. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Indien de referentiepersoon zich inspanst om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan een nieuwe aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt “

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.1.1. De verzoekende partij betoogt dat zij zich niet kan verzoenen met de motivering van de bestreden beslissing. Nadat zij een deel van de motieven van de bestreden beslissing citeert in haar verzoekschrift, licht zij haar eerste middel toe als volgt:

“Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

Dat er wel degelijk aan alle voorwaarden die worden opgelegd wordt voldaan en er enkel een vraagteken geplaatst wordt bij de tewerkstelling en het al dan niet actief zoeken naar werk

a) Aangaande het tewerkstellingscontract van de partner van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat de verbintenis tot tenlasteneming van mevrouw niet afdoende is en wordt geweigerd.

De bestreden beslissing motiveert dat de partner van verzoeker in het kader van artikel 60 §7 van OCMW wordt tewerkgesteld en dit beschouwd wordt als tijdelijk werk.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Het kan niet voldoende zijn om te stellen dat mevrouw werkt in het kader van artikel 60 of als interim-arbeider om automatisch de verbintenis tot tenlasteneming te weigeren.

Dit zou betekenen dat elke verbintenis tot tenlasteneming geweigerd zou worden indien iemand werkt in het kader van artikel 60 of interim arbeid verricht of een contract van bepaalde duur heeft.

Immers een contract van bepaalde duur of interim contract betekent dat je zekerheid hebt wat betreft uw werk voor de voorziene periode.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

- De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.*

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen van de partner moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu heeft de partner van verzoeker dit, en kan zij verzoeker perfect ten laste nemen.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun .

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomenvereiste, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dit hier niet gebeurd is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden , geschonden is!!!!

Dat het feit dat de partner van verzoeker tewerkgesteld wordt in het kader van artikel 60 § 7 niet betekent dat zij na het beëindigen van de overeenkomst ten laste zal vallen van de staat.

Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat verzoeker de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen. Dat dit tot op heden ook het geval is en kan aangetoond worden

Integendeel zelfs, verzoeker schreef zich bij de VDAB reeds in om een cursus te volgen. Hij is immers vastbesloten in te staan voor zijn eigen onderhoud!

Artikel 60 §7 OW biedt het OCMW de mogelijkheid om iemand aan te werven teneinde deze persoon de kans te bieden het recht op werkloosheidsuitkeringen te openen en/of beroepservaring te verwerven.

Dat de partner na de beëindiging van de overeenkomst genoeg beroepservaring zal verworven hebben. Dat kans op tewerkstelling in de toekomst dan ook stijgt.

Bovendien heeft de partner van verzoeker haar huidige arbeidsovereenkomst gevoegd dit is inderdaad in het kader van artikel 60 §7 opgesteld.

Dat zij steeds gewerkt heeft wanneer dit kon en dit ook duidelijk blijkt uit het dossier.

Dat zij dan ook aannemelijk maakt dat haar overeenkomst niet enkel bedoeld is om recht op werkloosheidsuitkering te openen immers zij heeft in het verleden gewerkt en heeft een inkomen gehad. Het betekent dat zij in ieder geval recht heeft op werkloosheidsuitkering en dus wel degelijk ten laste van de staat KAN vallen, maar dit NIET doet.

Zij werkt en heeft een inkomen. Op welke basis haar overeenkomst is opgesteld maakt dan ook niets uit. Het enige belangrijke punt is: zij heeft een inkomen en kan haar partner, verzoeker, onderhouden.

Dat zij recentelijk bevallen is en men geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de beperking van tewerkstellingsmogelijkheden voor een zwangere vrouw.

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Dat zelfs indien men acht dat er geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen bewezen worden, de aanvraag niet zomaar geweigerd kan worden en minstens dient een behoefteanalyse te worden gemaakt. Het is op basis daarvan dat DVZ bepaalt welke bestaansmiddelen men nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste van de staat te vallen.

b) Aangaande sollicitatiebrieven

De opmerkingen mbt de sollicitatiebrieven worden zonder enig onderzoek geponeerd en zijn ook foutief in die zin dat er wel degelijk sprake is van oprechte sollicitaties maar de zaakvoerder/opsteller van deze brief niet van Nederlandstalige origine is. Hiermede wordt ook onmiddellijk weerlegd dat betrokkene geen enkele inspanning zou doen om actief werk te zoeken, integendeel zelfs.

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, de beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is en ook de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Stellen dat betrokkene pas recentelijk in België is gevestigd om dit enkel ten laste van verzoeker aan te wenden is eveneens onredelijk en in tegenspraak met de stelling dat hij ondertussen maar tewerkstelling zou moeten hebben bekomen. Hij is actief op zoek en integreert zich ten volle en toont dit aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Het is tevens flagrant fout om te stellen dat men bewust kiest om niet aan de voorwaarden voor een verlenging te voldoen en als dusdanig te stellen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband hier niet tegen opwegen. Dat men wel degelijk alles in het werk stelt om aan de voorwaarden te voldoen, dat er enkel vraagtekens worden geplaatst bij de tewerkstelling/sollicitaties, dat dit met stukken wordt aangetoond en men rekening diende te houden met de zwangerschap en bevalling van de referentiepersoon(verwerende partij is hiervan op de hoogte) en dat er dus helemaal geen sprake van een "bewuste keuze" kan zijn en dit ook niet kan weerhouden worden.

Dat men met dit alles en het geheel van elementen dient rekening te houden

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de staatssecretaris voor asiel en migratie op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot zijn besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

3.1.2. De verzoekende partij beroept zich op een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre de verzoekende partij meent dat aan de formele motiveringsplicht niet is voldaan daar de verwerende partij niet met alle elementen rekening heeft gehouden, wordt verwezen naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.1.10.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat deze geenszins is te beschouwen als “*louter abstracte en vormelijke stijlformule[s]*”. Zo wordt voorzien in motiveringen opgebouwd aan de hand van gedane individuele vaststellingen in het dossier van de verzoekende partij. Ten overvloede dient te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3. In zoverre de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door het bestuur, wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijk wettelijke bepalingen van de artikelen 10 en 11, §2 van de vreemdelingenwet.

De van toepassing zijnde bepalingen van artikel 10 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1°

2°

3°

4° *de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. (...)].*

– *de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*

– *hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;*

– *de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;*

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...)

(...)

(...).

§ 2.

(...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en

zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

(...)

(...)

(...).

§ 3

(...)

§ 4

(...)

§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De van toepassing zijnde bepalingen van artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° (...);

3° (...);

4° (...).

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

(...).

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...).”

3.1.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende. Op 30 juni 2016 vraagt de gemeente in naam van de verzoekende partij om een verlenging van haar verblijfskaart en legt drie loonfiches op naam van de referentiepersoon, mevrouw S.S., voor. Er zijn geen stukken over eventuele eigen inkomsten van de verzoekende partij, enkel drie loonfiches van de referentiepersoon van januari, februari en maart 2016. Op 4 juli 2016 wordt de verzoekende partij uitgenodigd in het kader van een onderzoek naar haar dossier en in het bijzonder op grond van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet, alle nuttige documenten over te maken die zij nodig acht in het kader van het in rekening nemen door de verwerende partij van de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur

van het verblijf in het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Ook dienen er bewijzen te worden voorgebracht dat de verzoekende partij en haar echtgenote actief op zoek zijn naar werk. Deze documenten moeten binnen de dertig dagen worden ingediend. Op 25 juli 2016 legt de verzoekende partij volgende stukken neer:

- 2 sollicitatiebrieven van 'De Vogelmarkt' van 12 april 2016 en van 'Vers Foodbaar' van 10 juni 2016 gericht aan de verzoekende partij
- arbeidskaart van de verzoekende partij afgeleverd op 20 juli 2016
- afspraak bij Atlas – integratie en inburgering Antwerpen over intake basiseducatie op 29 augustus 2016
- inschrijvingsbewijs VDAB attest referentiepersoon afgeleverd op 9 juni 2016 en ingeschreven als 'Ik ben werkloos' vanaf 14 maart 2016
- attest van tewerkstelling OCMW Zwijndrecht onder artikel 60 van de referentiepersoon van 3 maart 2015 tot en met 13 maart 2016
- 1 job voorstel voor schoonmaker - ster Beveren 4u50/week geraadpleegd op 27 juni 2016.

Op 11 januari 2017 wordt de bestreden beslissing genomen en wordt betreffende de voorliggende bewijzen van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, gemotiveerd als volgt:

"De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1 §, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

De A-kaart van betrokkene vervalt op 07.07.2016. 30.06.2016 vraagt de gemeente in naam van betrokkene een verlenging van zijn verblijfskaart en legt onder andere volgende stuk voor: drie loonfiches op basis van art 60 OCMW (januari, februari en maart 2016) referentiepersoon. Daarnaast zijn geen andere stukken overgemaakt wat de inkomsten zijn, ook zijn geen sollicitaties over gemaakt. Volgens art. 10 §5 wordt bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen rekening gehouden met :

10 wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

De inkomsten van betrokken persoon zijn maar overgemaakt voor drie maand. Een tewerkstelling onder art. 60 OCMW is ook een vorm van bijstand, en kan in principe niet in overweging genomen worden. Daarnaast werden geen stukken overgemaakt dat men actief zoekt naar werk, moesten zij werkloosheidsuitkering intussen genieten.

In Dolsis zijn ook verdere gegevens terug te vinden na maart 2016.

(...) werden volgende documenten overgemaakt:

**2 sollicitatiebrieven De Vogelmarkt (12.04.2016) en Vers Foodbaar (10.06.2016) gericht aan betrokkene De antwoorden op deze brief zijn beide negatief en in identiek zelfde verwoording geschreven, Deze antwoorden zijn bovendien niet geschreven in correct Nederlands. Rederlijkwijs kan uitgegaan worden dat deze identieke antwoorden in zelfde lettertype niet van de zaakvoerders geschreven zullen zijn. De handtekening onderaan kan eventueel wel van deze zaakvoerders zijn, indien niet, is hier sprake van schriftvervalsing!*

**arbeidskaart van betrokkene afgeleverd op 20.07.2016 Betrokkene kan gerust gaan werken, want hij beschikt over een arbeidskaart*

(...)

** Inschrijvingsbewijs VDAB attest referentiepersoon afgeleverd op 09.06.2016 en ingeschreven als 'Ik ben werkloos' vanaf 14.03.2016: naast werken onder art. 60 OCMW en voordien leefloon (inkomsten bij binnenkomst vorig jaar), is in Dolsis geen werk terug te vinden tot in 2012*

**Attest van tewerkstelling OCMW Zwijndrecht onder art 60 van referentiepersoon van 03.03.2015 t.e.m.*

13.03.2016 Zie voorgaande, bovendien is een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van sociale bijstand betreft, zoals voorzien in de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

* 1 job voorstel voor schoonmaker-ster Beveren 4u50/veek geraadpleegd op 27.06.2016 Dit gaat over een jobvoorstel op basis van het vooropgesteld profiel, automatisch verzonden. Dit betreft dus geen sollicitatie.

(...)

De vervoegde vreemdeling en betrokkene doen geen enkele inspanning om actief werk te zoeken. Referentiepersoon heeft al een onbeperkt verblijf sinds 2009, en is al jaren in België (sinds 2000). Het feit dat meneer hier een echtgenote en twee kinderen heeft, is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het verblijfsrecht.

Bij de initiele aanvraag genoot de referentiepersoon leefloon en daarna heeft zij een vorm van sociale bijstand genoten via de tewerkstelling op basis van art. 60 OCMW. De vervoegde vreemdeling ligt geen enkele vorm van inkomsten voor vanaf maart 2016. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Indien zij zou werkloosheidsuitkering ontvangen, zou zij actief moeten zoeken naar werk. In Dolsis zijn alvast geen gegevens terug te vinden dat één van beiden zou gewerkt hebben sinds midden maart 2016. Intussen is de referentiepersoon bevallen op 12.12.2016. Hier zijn ook geen stukken voorgelegd dat dit zou verhinderd hebben om toch ten minste in eerste en tweede trimester te zoeken naar werk. Referentiepersonen heeft geen enkel stuk voorgelegd dat bewijst actief te zoeken naar werk.

Betrokkene heeft twee antwoorden op sollicitatiebrieven voorgelegd die identiek dezelfde zijn, en dit niet in correct Nederlands. Er staat onderaan de brief ook de naam van de zaakvoerders op met handtekening. Dit kan niet aanzien worden als actief zoeken naar werk over een periode van jaar. Bovendien geeft dit de indruk dat op een bedriegelijke manier betrokkene omgaat met de voorwaarden gesteld aan art. 10. Nergens zijn echte vacatures overgemaakt waar daadwerkelijk op gesolliciteerd werd."

In de bestreden beslissing wordt betreffende de voorgelegde bewijzen in het kader van een onderzoek conform artikel 11, §2, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet, gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene ondertekende op 06.07.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele/sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

*2 sollicitatiebrieven De Vogelmarkt (12.04.2016) en Vers Foodbaar (10.06.2016) gericht aan betrokkene De antwoorden op deze brief zijn beide negatief en in identiek zelfde verwoording geschreven, Deze antwoorden zijn bovendien niet geschreven in correct Nederlands. Rederlijkwijs kan uitgegaan worden dat deze identieke antwoorden in zelfde lettertype niet van de zaakvoerders geschreven zullen zijn. De handtekening onderaan kan eventueel wel van deze zaakvoerders zijn, indien niet, is hier sprake van schriftvervalsing!

*arbeidskaart van betrokkene afgeleverd op 20.07.2016 Betrokkene kan gerust gaan werken, want hij beschikt over een arbeidskaart

* Afspraak bij Atlas - integratie en inburgering Antwerpen over intake basiseducatie op 29.08.2016 Deze afspraak ligt na het opstellen van het document om stukken over te maken van integratie en zegt niets concreets, intussen staat betrokkene al in V.R. sinds 20.01.2015 (bijlage 15 bis opgesteld op 05.01.2015)

* Inschrijvingsbewijs VDAB attest referentiepersoon afgeleverd op 09.06.2016 en ingeschreven als 'Ik ben werkloos' vanaf 14.03.2016: naast werken onder art. 60 OCMW en voordien leefloon (inkomsten bij binnenkomst vorig jaar), is in Dolsis geen werk terug te vinden tot in 2012

*Attest van tewerkstelling OCMW Zwijndrecht onder art 60 van referentiepersoon van 03.03.2015 t.e.m.

13.03.2016 Zie voorgaande, bovendien is een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van sociale bijstand betreft, zoals voorzien in de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

* 1 job voorstel voor schoonmaker-ster Beveren 4u50/veek geraadpleegd op 27.06.2016 Dit gaat over een jobvoorstel op basis van het vooropgesteld profiel, automatisch verzonden. Dit betreft dus geen sollicitatie.

Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 20.01.2015), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan. Betrokkene en referentiepersoon zijn recent getrouwd (16.09.2013).

De vervoegde vreemdeling en betrokkene doen geen enkele inspanning om actief werk te zoeken. Referentiepersoon heeft al een onbeperkt verblijf sinds 2009, en is al jaren in België (sinds 2000). Het feit dat meneer hier een echtgenote en twee kinderen heeft, is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het verblijfsrecht.

Bij de initiele aanvraag genoot de referentiepersoon leefloon en daarna heeft zij een vorm van sociale bijstand genoten via de tewerkstelling op basis van art. 60 OCMW. De vervoegde vreemdeling ligt geen enkele vorm van inkomsten voor vanaf maart 2016. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Indien zij zou werkloosheidsuitkering ontvangen, zou zij actief moeten zoeken naar werk. In Dolsis zijn alvast geen gegevens terug te vinden dat één van beiden zou gewerkt hebben sinds midden maart 2016. Intussen is de referentiepersoon bevallen op 12.12.2016. Hier zijn ook geen stukken voorgelegd dat dit zou verhinderd hebben om toch ten minste in eerste en tweede trimester te zoeken naar werk. Referentiepersonen heeft geen enkel stuk voorgelegd dat bewijst actief te zoeken naar werk.

Betrokkene heeft twee antwoorden op sollicitatiebrieven voorgelegd die identiek dezelfde zijn, en dit niet in correct Nederlands. Er staat onderaan de brief ook de naam van de zaakvoerders op met handtekening. Dit kan niet aanzien worden als actief zoeken naar werk over een periode van jaar. Bovendien geeft dit de indruk dat op een bedriegelijke manier betrokkene omgaat met de voorwaarden gesteld aan art. 10. Nergens zijn echte vacatures overgemaakt waar daadwerkelijk op gesolliciteerd werd.

Indien betrokkene en de echtgenote er tijdens zijn afwezigheid voor zorgen dat er aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, kan meneer na 90 dagen op 180 dagen terugkeren uit Servie en een aanvraag indienen in België en heeft hij het recht om zijn gezin opnieuw te vervoegen.

Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen kunnen zowel meegaan met de vader of in België bij de moeder blijven. Er bestaan daarenboven diverse mogelijkheden tot kinderopvang in België. Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. Bovendien is betrokkene hier pas recent, en hebben zij al jaren gescheid van elkaar geleefd en hebben daar toen ook een oplossing voor gevonden. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere,...) die de permanente aanwezigheid van de vader vereisen.

Tevens kan mevrouw en de kindjes, visumvrij reizen naar Servië. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Indien de referentiepersoon zich inspent om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan een nieuwe aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend worden."

3.1.5. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te laten uitschijnen dat wel degelijk voldaan werd aan alle voorwaarden die worden opgelegd, geeft zij aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidsstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer

2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissingen op dit punt niet aan.

3.1.6. De verzoekende partij is het niet eens met de motieven betreffende de tewerkstelling en het al dan niet actief zoeken naar werk. De verzoekende partij voert een betoog betreffende het motief dat de referentiepersoon in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet wordt tewerkgesteld, waarbij zij meent dat de verwerende partij dit beschouwd als tijdelijk werk, dat nergens uit de vreemdelingenwet blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde of bepaalde duur, dat de enige voorwaarde is het hebben van 120% van het leefloon, dat het hanteren van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat het opleggen van een inkomensvereiste, geen afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de richtlijn, dat uit voorgaande niet blijkt dat het dossier individueel onderzocht werd en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG geschonden is, dat het feit dat haar partner tewerkgesteld wordt in het kader van artikel 60, §7, niet betekent dat zij na het beëindigen van de overeenkomst ten laste zal vallen van de staat, dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat zij de intentie heeft om ten laste te vallen van de staat, dat dit tot op heden ook het geval is en kan aangetoond worden, dat zij integendeel zich inschreef bij de VDAB om een cursus te volgen, dat zij vastbesloten is in te staan voor eigen onderhoud, dat artikel 60, §7 van de OCMW-wet de mogelijkheid biedt iemand aan te werven teneinde deze persoon de kans te bieden het recht op werkloosheidsuitkeringen te openen en/of beroepservaring te verwerven, dat haar partner na beëindiging van de overeenkomst genoeg beroepservaring zal verworven hebben en de kans op tewerkstelling in de toekomst stijgt, dat zij haar huidige arbeidsovereenkomst in het kader van artikel 60, §7 heeft gevoegd, dat zij steeds gewerkt heeft wanneer dit kon en dit ook blijkt uit het dossier, dat zij dan ook aannemelijk maakt dat haar overeenkomst niet enkel bedoeld is om recht op werkloosheidsuitkering te openen, dat zij immers in het verleden gewerkt heeft en een inkomen heeft gehad, dat het betekent dat zij in ieder geval recht heeft op werkloosheidsuitkering en ten laste van de staat kan vallen, maar dit niet deed, dat zij werk heeft en een inkomen, dat de basis van de overeenkomst dan ook niet uitmaakt, dat het belangrijkste is dat zij een inkomen heeft en haar partner kan onderhouden.

Vooreerst wenst de Raad er op te wijzen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet niet wordt aanvaard omdat dit beschouwd dient te worden als tijdelijk werk, of omdat deze bestaansmiddelen geen 120% van het leefloon vormen, noch omdat de referentiepersoon na het beëindigen van de overeenkomst ten laste zal vallen van de staat, doch wel omdat de tewerkstelling onder artikel 60 van de OCMW-wet ook een vorm van bijstand is en in principe niet in overweging kan worden genomen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de kritiek van de verzoekende partij betreffende de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet kritiek betreft op een overtollig motief, nu de motieven dat uit DOLSIS geen verdere gegevens terug te vinden zijn na maart 2016, dat de vervoegde vreemdeling geen enkele vorm van inkomsten voorlegt vanaf maart 2016 en dat de verzoekende partij geen stukken overgemaakt heeft dat men actief naar werk zoekt, moesten zij en haar echtgenote intussen werkloosheidsuitkering genieten – waarbij wordt toegelicht waarom de voorgelegde documenten ter staving van het actief werk zoeken niet kunnen aanvaard worden –, de vaststelling dat de verzoekende partij op 11 januari 2017 niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet, namelijk dat zij niet voldoende bewijst dat de vervoegde vreemdeling beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste vallen van de openbare overheden, afdoende kunnen schragen. De Raad merkt op dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief van een beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring ervan. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de beslissing tot intrekking van verblijf aan te tasten.

In zoverre de verzoekende partij lijkt voor te houden dat haar partner werkt en een inkomen heeft, beperkt zij zich tot een loutere bewering, die geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij voegt ook bij haar verzoekschrift geen bewijzen waaruit zou blijken dat haar partner werkt en een inkomen heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij zich inschreef bij de VDAB om een cursus te volgen en vastbesloten is om in te staan voor haar eigen onderhoud, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het

administratief dossier geenszins blijkt dat zij zich inschreef bij de VDAB, zodat dit een loutere, niet gestaafde bewering betreft. De verzoekende partij voegt ook bij haar verzoekschrift geen bewijzen waaruit zou blijken dat zij zich inschreef bij de VDAB. De verklaring dat zij vastbesloten is om in te staan voor haar eigen onderhoud is een loutere bewering en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij geen bewijzen overmaakt dat men actief zoekt naar werk. In zoverre de verzoekende partij wou stellen dat haar echtgenote zich inschreef bij de VDAB en vastbesloten is om in te staan voor haar eigen onderhoud, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij hiermee geenszins aantoonde dat het motief dat niet aangetoond werd dat de echtgenote van de verzoekende partij actief werk zoekt, foutief of kennelijk onredelijk is. Immers, uit het enkele feit dat men zich inschrijft in de VDAB, waarbij dient vastgesteld te worden dat uit de voorgebrachte stukken geenszins blijkt dat de inschrijving gebeurde om een cursus te volgen, kan niet afgeleid worden dat men actief werk zoekt.

Ook waar de verzoekende partij betoogt dat haar partner na de beëindiging van de overeenkomst (in het licht van artikel 60, §7 van de OCMW-wet) genoeg beroepservaring zal hebben en dat de kans op tewerkstelling in de toekomst stijgt, wijst de Raad er op dat dergelijk betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij geen bewijzen overmaakt dat men actief zoekt naar werk.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat zij de arbeidsovereenkomst van haar echtgenote voegde en dat haar echtgenote steeds gewerkt heeft wanneer dit kon en dit blijkt uit het dossier – waarbij de Raad opmerkt dat de bijgevoegde arbeidsovereenkomst het attest tewerkstelling onder artikel 60 van de OCMW-wet betreft voor de periode 3 maart 2015 tot 13 maart 2016 –, gaat zij voorbij aan de determinerende motieven dat uit DOLSIS geen verdere gegevens terug te vinden zijn na maart 2016 en dat de verzoekende partij geen stukken overgemaakt heeft dat men actief naar werk zoekt, moesten zij en haar echtgenote intussen werkeloosheidsuitkering genieten waarbij wordt toegelicht waarom de voorgelegde documenten ter staving van het actief werk zoeken niet kunnen aanvaard worden. Deze motieven worden, zoals blijkt uit wat volgt, door de verzoekende partij niet weerlegd of ontkracht.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt verder dat zij (lees: partner) recentelijk bevallen is en de verwerende partij niet of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de beperkingen van de tewerkstellingsmogelijkheden voor een zwangere vrouw.

De Raad wijst er op dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de zwangerschap van de echtgenote van de verzoekende partij en hieromtrent motiveerde *“Intussen is de referentiepersoon bevallen op 12.12.2016. hier zijn ook geen stukken voorgelegd dat dit zou verhinderd hebben om toch ten minste in eerste en tweede trimester te zoeken naar werk. Referentiepersonen heeft geen enkel stuk voorgelegd dat bewijst actief te zoeken naar werk.”* Met het enkel voorhouden dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de beperkingen van de tewerkstellingsmogelijkheden voor een zwangere vrouw, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.1.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat zelf indien men acht dat er geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen bewezen worden, minstens een behoefteanalyse dient te worden gemaakt, dat het op basis daarvan is dat de verwerende partij bepaalt welke bestaansmiddelen men nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de staat, gaat zij er aan voorbij dat niet wordt besloten tot het niet beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen omdat deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, doch wel omdat er geen bestaansmiddelen worden aangetoond (*“In Dolsis zijn alvast geen gegevens terug te vinden dat één van beiden zou gewerkt hebben sinds midden maart 2016”*) en er geen stukken worden overgemaakt waaruit blijkt dat men actief zoekt naar werk. Bij gebrek aan toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet over te gaan tot de in de artikel 12bis, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

3.1.9. Aangaande de sollicitatiebrieven meent de verzoekende partij dat de motieven tot stand zijn gekomen zonder enig onderzoek en ook foutief zijn in de zin dat er wel degelijk sprake is van oprechte sollicitaties maar de zaakvoerder/opsteller van deze brief niet van Nederlandstalige origine is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de sollicitatiebrieven in ogenschouw heeft genomen en deze heeft onderzocht, doch motiveerde *“2 sollicitatiebrieven De*

Vogelmarkt (12.04.2016) en Vers Foodbaar (10.06.2016) gericht aan betrokkene De antwoorden op deze brief zijn beide negatief en in identiek zelfde verwoording geschreven, Deze antwoorden zijn bovendien niet geschreven in correct Nederlands. Rederlijkwijs kan uitgegaan worden dat deze identieke antwoorden in zelfde lettertype niet van de zaakvoerders geschreven zullen zijn. De handtekening onderaan kan eventueel wel van deze zaakvoerders zijn, indien niet, is hier sprake van schriftvervalsing!'. Met de loutere bewering dat de zaakvoerder/opsteller niet van Nederlandse origine is, weerlegt de verzoekende partij voormelde vaststellingen niet. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat de antwoorden op de brief in identieke zelfde verwoordingen en in hetzelfde lettertype geschreven zijn. Het is niet foutief of kennelijk onredelijk om op grond van de voormelde vaststellingen te stellen dat er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat deze identieke antwoorden in zelfde lettertype niet door de zaakvoerders geschreven zullen zijn.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt aldus niet weerlegd dat zij geen enkele inspanning zou doen om actief werk te zoeken.

3.1.10. De verzoekende partij meent voorts dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is doordat de verwerende partij, alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, rekening moet houden met alle elementen van het dossier, zijnde de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat zij wel degelijk goed geïntegreerd is, dat de verwerende partij dit ook niet ontkent, doch nalaat te onderzoeken, dat de verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij betreffende haar integratie, inclusief haar tewerkstelling, volgende document voorlegde:

- 2 sollicitatiebrieven
- arbeidskaart van de betrokkene afgeleverd op 20 juli 2016
- afspraak bij Atlas – integratie en inburgering Antwerpen over intake basiseducatie op 29 augustus 2016
- 1 jobvoorstel voor schoonmaker-ster Beveren 4u50/week geraadpleegd op 27 juni 2016.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij al deze aangevoerde stukken in ogenschouw heeft genomen en heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen weerhouden worden. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen die zij had aangehaald of met welke stukken die zij had voorgelegd de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk goed geïntegreerd is en de verwerende partij dit niet ontkent, doch nalaat dit te onderzoeken, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken heeft onderzocht. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonde met welke elementen die zij had aangehaald of met welke stukken die zij had voorgelegd de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden. Uit de stelling dat zij wel degelijk goed geïntegreerd is, blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch toont zij niet aan dat deze foutief of kennelijk onredelijk zijn. Zij meent dat de verwerende partij niet betwist dat zij goed geïntegreerd is doch gaat hiermee voorbij aan de motieven waar de verwerende partij stelt *“Afspraak bij Atlas - integratie en inburgering Antwerpen over intake basiseducatie op 29.08.2016 Deze afspraak ligt na het opstellen van het document om stukken over te maken van integratie en zegt niets concreets, intussen staat betrokkene al in V.R. sinds 20.01.2015 (bijlage 15 bis opgesteld op 05.01.2015)”* en *“De vervoegde vreemdeling en betrokkene doen geen enkele inspanning om actief werk te zoeken.”* en *“In Dolsis zijn alvast geen gegevens terug te vinden dat één van beiden zou gewerkt hebben sinds midden maart 2016.”* en *“Betrokkene heeft twee antwoorden op sollicitatiebrieven voorgelegd die identiek dezelfde zijn, en dit niet in correct Nederlands. Er staat onderaan de brief ook de naam van de zaakvoerders op met handtekening. Dit kan niet aanzien worden als actief zoeken naar werk over een periode van jaar.”* en *“Nergens zijn echte vacatures overgemaakt waar daadwerkelijk op gesolliciteerd werd.”* Hieruit blijkt wel degelijk dat de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij goed geïntegreerd is.

3.1.11. Voorts betoogt de verzoekende partij dat stellen dat zij pas recentelijk in België is gevestigd om dit enkel ten laste van haar aan te wenden eveneens onredelijk is en in tegenspraak met de stelling dat zij ondertussen maar tewerkstelling zou moeten hebben bekomen. Zij stelt dat zij actief zoekt naar werk, zich ten volle integreert en dit ook aantoonde.

Met het enkel stellen dat het aanwenden ten nadele van haar van het feit dat zij pas recentelijk in België is gevestigd onredelijk is, toont zij geenszins de onredelijkheid van het motief *“Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 20.01.2015), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren.”* aan. De verzoekende partij, die geenszins betwist dat zij pas recentelijk in België is gevestigd, toont niet aan waarom voormeld motief onredelijk zou zijn. In zoverre zij meent dat dit motief in tegenspraak is met de stelling dat zij ondertussen maar tewerkstelling zou moeten hebben bekomen, kan zij niet gevolgd worden, daar uit de bestreden beslissing geenszins blijkt als zou de verwerende partij van mening zijn dat de verzoekende partij ondertussen maar tewerkstelling zou moeten hebben bekomen. In de bestreden beslissing wordt er wel op gewezen dat de verzoekende partij geen enkele inspanning levert om actief werk te zoeken. De verzoekende partij toont niet aan dat een recent verblijf in België in de weg zou staan aan de mogelijkheid om actief werk te zoeken.

3.1.12. Ten slotte betoogt de verzoekende partij dat het flagrant fout is te stellen dat men bewust kiest om niet aan de voorwaarden voor een verlenging te voldoen en als dusdanig te stellen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband hier niet tegen opwegen, dat men wel degelijk alles in het werk stelt om aan de voorwaarden te voldoen, dat er enkel vraagtekens worden geplaatst bij de tewerkstelling/sollicitaties, dat dit met stukken wordt aangetoond en men rekening diende te houden met de zwangerschap en bevalling van de referentiepersoon en er aldus helemaal geen sprake is van een bewuste keuze.

Met de loutere stelling dat men wel degelijk alles in het werk stelt om aan de voorwaarden te voldoen en dat dit wordt aangetoond met stukken, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende de door de verzoekende partij voorgelegde stavingsstukken op grond waarvan zij concludeerde dat de referentiepersoon en de verzoekende partij geen enkele inspanning doen om actief werk te zoeken, foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij stelt nogmaals dat rekening diende te worden gehouden met de zwangerschap en bevalling en er aldus geen sprake is van een bewuste keuze, doch weerlegt hiermee de pertinente motieven betreffende het gegeven dat de referentiepersoon zwanger is en intussen bevallen is, namelijk dat geen stukken werden voorgelegd dat dit zou verhinderd hebben om toch ten minste in de eerste en tweede trimester te zoeken naar werk, niet. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat het flagrant fout is te stellen dat men bewust kiest om niet aan de voorwaarden voor een verlenging te voldoen en als dusdanig te stellen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband hier niet tegen opwegen.

3.1.13. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar beoordeling is gekomen of op kennelijk onredelijke wijze handelde. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.14. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, in het bijzonder het gestelde in punt 3.1.10., maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.16. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt al jaren een stabiele en duurzame relatie met mevrouw Stanojevic Sanja die over verblijfsrecht in België beschikt! Zij hebben samen 2 minderjarige kinderen, waarvan het jongste nog maar 2 maanden oud is en het oudste school loopt.

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als hij geacht wordt terug naar Servië te gaan?? Hij wenst namelijk zijn vrouw bij te staan bij de opvoeding en de verzorging van hun kinderen. Deze hulp is voor zijn vrouw, zeker gezien de boorling, zeer belangrijk! Dat verzoeker de zorgen van de kinderen mee op zich kan nemen en als dusdanig het makkelijker wordt gemaakt om verdere tewerkstelling te bekomen en verder actief op zoek naar werk te gaan.

Dat de beslissing van verwerende partij niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker van mening is dat hij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden en verlenging van verblijf dient te worden toegekend.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn partner en kinderen!

Het is voor verzoeker en zijn partner zeer moeilijk, onmogelijk zelfs om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mevrouw in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen. Zij woont hier al 17 jaar, is perfect geïntegreerd en heeft haar leven eindelijk op de rails kunnen zetten.

Verwerende partij stelt dat ze dat “voor de hereniging” ook hebben kunnen doen en dat het maar een tijdelijk gebeuren zal zijn. Dat men hierover geen enkel onderzoek heeft verricht en geen kennis heeft van de precare situatie waarin dit gezin eerder terecht was gekomen. Dat het niet redelijk is om dit nu opnieuw te eisen. Verzoeker kan zich hiermee dan ook niet akkoord verklaren gezien zijn partner dan alleen zal moeten instaan voor de opvoeding en het onderhoud van 2 minderjarige kinderen! Het zoeken naar werk zal dan ook extreem moeilijk worden.

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mevrouw en de kinderen te verwachten dat zij naar het buitenland zouden verhuizen of te stellen dat zij visumvrij kunnen reizen.

Enerzijds stellen dat men actief werk moet zoeken en anderzijds dat mevrouw en de kindjes visumvrij kunnen reizen en als dusdanig maar de gezinsban moeten onderhouden is niet realistisch en onredelijk. En dit zowel om humanitaire als praktische en financiële redenen.

Dit zou tevens betekenen dat zij alles dient op te geven en achter te laten, haar werk dient op te geven en alles wat zij hier opgebouwd heeft!

Dat men een humanitair visum heeft afgeleverd aan dit gezin, dat aldus eindelijk herenigd kon worden, dat verzoeker alles in het werk stelt om hier werk te vinden, zij ondertussen ouder geworden zijn van een tweede kindje. Dat er helemaal geen sprake is van een recent huwelijk, zij zijn al meerdere jaren gehuwd, zijn eindelijk herenigd, wonen hier, de kinderen zijn hier geboren, hier is men geïntegreerd en woonachtig.

Het is tevens flagrant onredelijk om te stellen dat men jaren gescheiden geleefd heeft en toen ook een oplossing heeft gevonden. Niet alleen is dit zout in een open wonde strooien (dit gezin heeft, in een zeer precare situatie, lang moeten wachten op een hereniging) maar tevens wordt hier niet het minste rekening gehouden met het feit dat hun tweede kindje pas geboren is en het oudste school loopt. Dat hun familiale situatie wel degelijk veranderd is

Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Kruispunt Migratie stelt tevens dat: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance –toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind! "

Ook uw Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest dd 21/12/2016 nr 179890.

Het gezinsleven van verzoeker zal wel degelijk verstoord worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Zijn partner en kinderen hebben verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst wordt erop gewezen dat inzake immigratie het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu betreft het een beslissing tot intrekking van verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Te dezen is de bestreden beslissing gebaseerd op artikel 11 van de vreemdelingenwet, wat door de verzoekende partij niet wordt betwist. De inmenging is dus bij wet voorzien. Deze verblijfsreglementering heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat de taak is van de staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De volgende vraag die rijst, is of de inmenging noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, § 52).

In de bestreden beslissing wordt betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij overwogen:

“Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 20.01.2015), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan. Betrokkene en referentiepersoon zijn recent getrouwd (16.09.2013).”

En:

“Indien betrokkene en de echtgenote er tijdens zijn afwezigheid voor zorgen dat er aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, kan meneer na 90 dagen op 180 dagen terugkeren uit Servie en een aanvraag indienen in België en heeft hij het recht om zijn gezin opnieuw te vervoegen.

Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen kunnen zowel meegaan met de vader of in België bij de moeder blijven. Er bestaan daarenboven diverse mogelijkheden tot kinderopvang in België. Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. Bovendien is betrokkene hier pas recent, en hebben zij al jaren gescheid van elkaar geleefd en hebben daar toen ook een oplossing voor gevonden. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere,...) die de permanente aanwezigheid van de vader vereisen.

Tevens kan mevrouw en de kindjes, visumvrij reizen naar Servië. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Indien de referentiepersoon zich inspanst om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerminst actief zoeken naar werk, kan een nieuwe aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend worden.”

3.2.3. De verzoekende partij meent dat er in haar hoofde wel degelijk sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar haar herkomstland bemoeilijken, dat zij al jaren een stabiele en duurzame relatie heeft met mevrouw S.S. die over een verblijfsrecht in België beschikt, dat zij samen twee minderjarige kinderen hebben, waarvan het jongste nog maar twee maanden is en het oudste school loopt, dat zij een effectieve gezinscel vormen. Zij stelt zich de vraag hoe zij een normaal en effectief gezinsleven

kunnen onderhouden als zij geacht wordt naar Servië te gaan, dat zij haar vrouw wenst bij te staan bij de opvoeding en verzorging van de kinderen, dat de hulp voor haar vrouw, zeker gezien de boorling, zeer belangrijk is, dat zij de zorgen van de kinderen mee op zich kan nemen en het als dusdanig makkelijker wordt gemaakt om verdere tewerkstelling te bekomen en verder actief op zoek naar werk te gaan. De Raad wijst er vooreerst op dat het bestaan van een gezinsleven met haar echtgenote en kinderen niet wordt betwist. Met voormeld betoog toont de verzoekende partij echter geenszins aan dat de motieven van de verwerende partij dat *“Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen kunnen zowel meegaan met de vader of in België bij de moeder blijven. Er bestaan daarenboven diverse mogelijkheden tot kinderopvang in België. Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. (...) Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere,...) die de permanente aanwezigheid van de vader vereisen. Tevens kan mevrouw en de kindjes, visumvrij reizen naar Servië.”* foutief of kennelijk onredelijk zijn of strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM. Met het enkel stellen dat zij haar vrouw wenst bij te staan bij de opvoeding en verzorging van de kinderen, dat de hulp voor haar vrouw, zeker gezien de boorling, zeer belangrijk is, dat zij de zorgen van de kinderen mee op zich kan nemen en het als dusdanig makkelijker wordt gemaakt om verdere tewerkstelling te bekomen en verder actief op zoek naar werk te gaan, toont de verzoekende partij, gelet op de motieven van de bestreden beslissing – waarbij wordt gewezen op de mogelijkheden tot kinderopvang in België en de mogelijkheid voor de verzoekende partij om contact te houden met het gezin en bij te dragen tot de opvoeding van de kinderen alsook op het feit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn die een permanente aanwezigheid van de verzoekende partij zou vereisen en op het feit dat haar echtgenote en kinderen visumvrij kunnen reizen –, niet aan dat een inbreuk op het gezinsleven, doordat de verzoekende partij dient terug te keren naar Servië, *in casu* onevenredig is.

Waar de verzoekende partij van mening is dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden en verlenging van verblijf dient te worden toegekend, beperkt zij zich tot het louter tegenspreken van de conclusie van de bestreden beslissing doch weerlegt, noch ontkracht zij op deze wijze de pertinente motieven van de bestreden beslissing die geleid hebben tot deze conclusie.

Waar de verzoekende partij betoogt dat indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden zal worden van haar partner en kind, kan zij gevolgd worden, doch toont zij niet aan dat de scheiding *in casu* onevenredig is.

De stelling dat het voor haar en haar partner zeer moeilijk, zelfs onmogelijk is om in het land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er van mevrouw niet kan worden verwacht dat zij mee zou verhuizen, dat zij alhier 17 jaar woont, perfect geïntegreerd is en haar leven eindelijk op de rails heeft kunnen zetten, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij verwacht dat de echtgenote van de verzoekende partij mee zou verhuizen. Er wordt immers gesteld dat *“Indien betrokkene en de echtgenote er tijdens zijn afwezigheid voor zorgen dat er aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, kan meneer na 90 dagen op 180 dagen terugkeren uit Servië en een aanvraag indienen in België en heeft hij het recht om zijn gezin opnieuw te vervoegen. Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen kunnen zowel meegaan met de vader of in België bij de moeder blijven. (...) Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. (...) Tevens kan mevrouw en de kindjes, visumvrij reizen naar Servië. (...) Indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerminst actief zoeken naar werk, kan een nieuwe aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend worden.”* De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven die er op wijzen dat de verzoekende partij alleen kan terugkeren en zij, na 90 dagen op 180 dagen kan terugkeren en een aanvraag indienen in België indien de verzoekende partij en haar echtgenote er tijdens haar afwezigheid voor zorgen dat aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Het betoog van de verzoekende partij betreffende de motieven dat zij voor de hereniging ook oplossingen hebben gevonden, dat de verwerende partij hierover geen onderzoek heeft verricht en geen kennis heeft van de preciaire situatie waarin het gezin eerder was terecht gekomen, dat het niet redelijk is dit nu opnieuw te eisen, dat zij zich hiermee niet akkoord kan verklaren gezien haar partner dan alleen zou moeten instaan voor de opvoeding en onderhoud van twee minderjarige kinderen en het zoeken naar werk dan extreem moeilijk zal worden alsook dat de bewering dat zij toen oplossingen hebben gevonden niet alleen zout in een open wonde strooien is daar het gezin in een zeer preciaire situatie

lang heeft moeten wachten op hereniging, maar ook geen rekening houdt met het feit dat het tweede kindje pas geboren is en het oudste school loopt en de familiale situatie wel degelijk is veranderd, is gericht tegen een overtollig motief. Immers blijkt uit de motieven *“Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen kunnen zowel meegaan met de vader of in België bij de moeder blijven. Er bestaan daarenboven diverse mogelijkheden tot kinderopvang in België. Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. (...) Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere,...) die de permanente aanwezigheid van de vader vereisen. Tevens kan mevrouw en de kindjes, visumvrij reizen naar Servië..”* afdoende waarom de afwezigheid van de verzoekende partij geen problemen hoeft op te leveren voor het gezin en aldus waarom een tijdelijke scheiding niet onevenredig is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet redelijk te verantwoorden is om van haar echtgenote en haar kinderen te verwachten dat zij zouden verhuizen naar het buitenland, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in bovenstaande uiteenzetting. Waar zij meent dat het niet redelijk is te stellen dat haar echtgenote en kinderen visumvrij zouden kunnen reizen, dat enerzijds stellen dat zij actief werk moet zoeken en anderzijds dat zij en de kindjes visumvrij kunnen reizen en als dusdanig maar de gezinsband moeten onderhouden niet realistisch en onredelijk is, dit zowel om humanitaire als praktische als financiële redenen, wijst de Raad er vooreerst op dat ook het motief dat mevrouw en de kindjes visumvrij kunnen reizen naar Servië een overtollig motief is, daar er reeds werd op gewezen dat de afwezigheid van de verzoekende partij niet onevenredig is met het gezinsleven en het hoger belang van het kind daar het om een tijdelijke afwezigheid gaat, daar de kinderen kunnen meegaan met de vader of in België bij de moeder kunnen blijven, er diverse mogelijkheden tot kinderopvang in België bestaan, de verzoekende partij tijdens haar afwezigheid contact kan houden met het gezin en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen en er geen aanwijzingen zijn dat er verder bijzondere omstandigheden zijn die de permanente aanwezigheid van de vader vereisen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het reizen naar Servië door de echtgenote van de verzoekende partij, het actief zoeken naar werk niet uitsluit, daar het mogelijk is om voor een korte periode te reizen om de verzoekende partij te bezoeken en het ook mogelijk is om vanuit Servië de zoektocht naar werk aan te vatten, gelet op de mogelijkheden van het online raadplegen van vacatures en de mogelijkheid om online of schriftelijk sollicitaties te versturen vanuit Servië. Waar de verzoekende partij meent dat het visumvrij reizen naar Servië niet realistisch en onredelijk is omwille van humanitaire, praktische en financiële redenen, beperkt zij zich tot vage beschouwingen, doch licht zij niet toe welke deze humanitaire, praktische en financiële redenen dan wel mogen zijn. Gezien de mogelijkheid om ook voor een korte periode naar Servië te reizen om de verzoekende partij te bezoeken, kan de verzoekende partij niet dienstig aanvoeren dat haar echtgenote alles zou dienen op te geven en achter te laten. Bovendien, waar de verzoekende partij hierbij verwijst naar het opgeven van het werk door haar echtgenote, stelt de Raad vast dat geenszins werd aangetoond dat haar echtgenote heden werkt. Ook voegt de verzoekende partij aan het verzoekschrift geen stukken waaruit dit zou blijken.

Voorts vindt ook de stelling dat een humanitair visum werd afgeleverd aan dit gezin, geen steun in de stukken van het administratief dossier. Uit het dossier blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij gemachtigd werd tot een verblijf op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet, doch blijkt geenszins dat dit ook het geval is voor de verzoekende partij, zodat zij geenszins kan laten uitschijnen dat zij door het afleveren van een humanitair visum eindelijk konden herenigd worden. De verzoekende partij werd niet op grond van een humanitair visum toegelaten tot een verblijf in België, doch wel op grond van gezinshereniging. Ook de stelling dat zij alles in het werk gesteld heeft om hier werk te vinden, blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier en wordt weerlegd in de bestreden beslissing. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel slaagt de verzoekende partij er niet in de pertinente motieven betreffende het zoeken naar werk te weerleggen.

Daarnaast toont de verzoekende partij ook geenszins aan op welke wijze het feit dat zij intussen ouders zijn geworden van een tweede kindje afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing betreffende het hoger belang van het kind en het gezinsleven.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat er geen sprake is van een recent huwelijk daar zij al meerdere jaren gehuwd zijn, doch toont geenszins aan op welke wijze deze vaststelling afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing, nu geenszins blijkt dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven betwist wordt. Daar het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet betwist wordt, is het motief dat het huwelijk van de verzoekende partij en haar

echtgenote recent is, een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij herenigd werden, dat zij hier wonen, dat de kinderen hier geboren zijn en dat men geïntegreerd is, kan de Raad enkel vaststellen dat deze feiten niet worden betwist, behalve voor wat betreft de integratie van de verzoekende partij. Met het enkel wijzen op deze feitelijkeheden toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM werd genomen. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij geïntegreerd is, wijst de Raad op de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat dit niet aangetoond is in hoofde van de verzoekende partij.

Met het betoog dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hun tweede kindje pas werd geboren en het oudste kind hier schoolloopt, gaat zij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt immers geenszins dat van de kinderen wordt verwacht dat zij België verlaten, zodat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze nog verder diende rekening te worden gehouden met het schoollopen van het oudste kind. Voorts blijkt eveneens dat gemotiveerd wordt dat er diverse mogelijkheden van kinderopvang bestaan in België, dat de verzoekende partij contact kan houden met het gezin en dat er geen aanwijzingen zijn dat er verder bijzondere omstandigheden zijn, zoals de gezondheid van de kinderen, die haar permanente aanwezigheid zou vereisen, zodat wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de kinderen en hun jonge leeftijd. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het feit dat het jongste kind pas geboren werd, afbreuk doet aan voormelde motieven. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze gegevens (het schoollopen van het oudste kind), of enige argumentatie (betreffende het feit dat het tweede kind pas geboren is), als dusdanig niet hebben aangebracht bij het bestuur in het licht van een onderzoek naar de aard en de hechtheid van de gezinsband.

Waar de verzoekende partij nog op zeer algemene wijze stelt dat de verwerende partij rekening diende te houden met alle door haar aangehaalde elementen en de verwerende partij dit dossier in zijn geheel dient te onderzoeken, laat haar betoog niet toe vast te stellen dat de verwerende partij enig concreet door haar aangehaald element ten onrechte niet heeft betrokken bij de bestreden beslissing. Enige miskennis van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De verzoekende partij wijst er nog op dat Kruispunt Migratie stelt dat de verwerende partij een belangenafweging moet maken tussen de belangen van de staat en het belang van de verzoekende partij om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen, dat in deze afweging de verwerende partij voldoende gewicht moet toekennen aan het hoger belang van het kind. De verzoekende partij wijst eveneens op arresten van de Raad. Echter stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat een belangenafweging werd doorgevoerd tussen de belangen van de staat en het belang van de verzoekende partij om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen en dat voldoende gewicht wordt toegekend aan het hoger belang van het kind. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *“Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 20.01.2015), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan.(...)”* en: *“Indien betrokkene en de echtgenote er tijdens zijn afwezigheid voor zorgen dat er aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, kan meneer na 90 dagen op 180 dagen terugkeren uit Servie en een aanvraag indienen in België en heeft hij het recht om zijn gezin opnieuw te vervoegen.*

Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van één ouder. De kinderen kunnen zowel meegaan met de vader of in België bij de moeder blijven. Er bestaan daarenboven diverse mogelijkheden tot kinderopvang in België. Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. (...) Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere,...) die de permanente aanwezigheid van de vader vereisen.

Tevens kan mevrouw en de kindjes, visumvrij reizen naar Servië. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Indien de referentiepersoon zich inspanst om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan een nieuwe aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend worden.” Zoals blijkt uit de bespreking van onderhavig middel, toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Met het

enkel verwijzen naar en citeren uit een stelling van Kruispunt Migratie, te verwijzen naar en te citeren uit arrest nr. 177 241 van 31 oktober 2016 van de Raad en te verwijzen naar arrest nr. 179 890 van 21 december 2016 van de Raad, zonder meer, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemaakte belangenafweging niet afdoende of onevenredig zou zijn.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nog dat haar gezinsleven wel degelijk verstoord zal worden. De Raad wijst er nogmaals op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het verstoren van het gezinsleven niet onevenredig is en de verzoekende partij deze motieven niet weerlegt, noch ontkracht. De verzoekende partij betoogt nogmaals dat haar partner en kinderen verblijfsrecht hebben in België en dat zij niet uit elkaar mogen gehaald worden, doch kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij door het louter uiten van deze mening, de pertinente motieven van de bestreden beslissing, niet weerlegt, noch ontkracht.

3.2.4. De verzoekende partij, die sinds 2015 haar echtgenote heeft vervoegd en met wie zij twee kinderen heeft, toont met haar betoog, dat *in se* erin bestaat dat zij bij haar echtgenote en kinderen in het Rijk wenst te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dat haar gezinsleven dient te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, dan ook niet aan dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar familiaal leven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel, dat uitsluitend gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de beslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel !!”

De Raad wijst er op dat niet voldaan is aan de premisse waarvan wordt vertrokken. Aangezien er geen middel wordt aangevoerd dat toelaat de beslissing tot intrekking van het verblijf te vernietigen, is er geen reden om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – die slechts kon worden genomen indien de beslissing tot intrekking van verblijf rechtsgeldig was – te vernietigen.

In zoverre de verzoekende partij verder nog verwijst naar haar uiteenzetting in de voorgaande middelen kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van deze middelen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER